

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Zenobii, Episcopi Florentini. ex ea quæ est per Ioannem Archiepresbyterum Aretinum. Ex vita constat, quo tempore floruerit & obierit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

Miracula ad
tumulum e-
ius fiunt.

tum, in canticis spiritualibus ouantes, maxima-
que plebis comitante caterua, Steinueldiam ad-
sportantes, in medio Ecclesiæ in Sarcophagum
honorificū deposuere: vbi etiamnum mirabile
sanctum suum admirandis edendis signis mi-
sericorditer perseverat is, cui nihil est impossi-
bile: in æternum benedictus Deus.

C Barn. to. 4
& 5. annal.

VITA S. ZENOBII, EPISCOPI FLO-
rentini. ex ea quæ est per Ioannem Archiepiscopus
byterum Aretinum. Ex vita constat, quo tempore
floruerit & obierit.

25. Maij.
Parentes
eius.

Zenobius, Luciano patre, claro inter Flo-
rentinos ciue, & Sophia, insigni femi-
na, matre natus, anno restaurate salutis
trecentesimo tricesimo quinto. Pontificatus
uestri anno XVII, & imperij Constantini ca-
tineris pueritiæ suæ annis, insignè iustitiæ & pi-
etatis de se splendorem præbuit. Nam vel litera-
rum studijs adhibitus, liberales disciplinas mi-
ra ingenij dexteritate complexus est, infra
turbæ præstantia, & ingenita vultus hilaritate,
atque oculorum gratia, omnes homines mirum
in modum sui amore ac studio capiebant. Quod
que ad ardentissimum pietatis, studium excita-
bat. Cumque obiecta vitiorum blandimenta, uni-
uersumque mundanæ cupiditatis fomitem virtutis
animo in se extinxisset, anno ætatis suæ octavo
decimo catechumenus, beato Theodoro Flo-
rentino Episcopo traditus est; quo tempore po-
pulis Gentilibusque studijs relictis, quibus in
teneris annis, ad eruditionem ludere contue-
rat, animum ad res diuinas serio contemplatione
appulit.

Egregia pu-
eri indoles.

Fit catechu-
menus.

Porro cum vigesimum ætatis suæ annum
peract

gret, parentes eius eximia pulchritudine & prudentia, virginem & natalibus claram, magna cum dote tradere ei decreuerunt. Qua re comperta, Zenobius protinus in Theodori Florentini ancistitis sinum gremiumque confugit: cuius seruandæ virginitatis propositum, & Deo sanctissimè famulandi exponit, orans atque obsecrans, vt regenerationis lauacrum sine mora ei impertiretur. Cuius tam pium, tamque sanctum desiderium nequaquam remoratus Theodorus, omni Clero Florentino protinus conuocato, Zenobium proprijs manibus honorificè ac celebriter, lustralibus aquis tinxit. Id vero ad parentum eius aures, vt famæ celeritate perlatum est, illi euestigio famulorum cuneis stipati, Zenobium quæsituri. Theodorum Episcopum adeunt: inque, eum, ira & furore perciti, summis conuicijs & contumelijs exarserunt. At Zenobius parentum furorem lenire cupiens, impetrata antistitis benedictione, pios in cælum oculos sustulit: tantaque extemplò, pia eloquij vbertate, parentum animos perculit, vt impio furore deposito, mox in nuda humo, ad pedes Episcopi prostrati, baptismi lauacrum, quod in filio culpauerant, nõ sine lachrymis postulauerint. Quo obtento, summa cù latricia domum regressi sũt. Zenobiũ verò sanctus Antistes a suo latere auelli deindè non est passus, sed mox Clericum eum deindè cathedralis ecclesiæ Canonicum, postremò subdiaconem ordinauit.

Cuius vita, cùm & religione in Deum, & charitate in homines indies excresceret, semperque seipsa fieret auctior, Archidiacono Florentino per id temporis vita sancto, Zenobius vicem illius sortitus est, anno ætatis suæ tricelimo

Zenobius baptizatur.

Item parentes ipsius.

Fit Archidiaconus.

Ecc 4   secun.

secundo. Quo tempore, cum omnes penè eccle-
 sia, toto orbe, sub nomine pacis, Còstantij regis
 Arianorum consortio polluerentur, vir Dei Ze-
 nobius, strenuus & indefessus Catholice fidei
 propugnator, quotidianis aduersus hæreticos
 Arianos, vel prædicationibus, vel disputationibus
 acriter insistebat. Neque verò minus opere,
 quam verbo, orthodoxum populum instruebat.
 Nam sibi exiguo admodum victu & tenui re-
 uato, quicquid ex redditibus superesset, in
 pauperum dispartiebatur. Verum anno à permortuo
 ipsius elapso, Còstantius Arianus Imperator mo-
 ritur, & ad imperium Iulianus, execrabilis tyrannus
 sublimatur. Qui cum occulta impietatis fraude
 multos in sempiternam perditionem pertraheret,
 Zenobius illius perfidiae impietate, ingentibus
 nequitia & publicis & priuatis sermonibus
 crepare non destitit: adeo ut commissas suas
 oues, non modò cõseruaret, sed ex paganis & hæ-
 reticis, plures quotidie ad Christi Ecclesiam ag-
 gregaret.

S. Ambrosius
 inuisit
 Zenobium.

Interea mortuo iam tyranno, vir sanctus Am-
 brosius ad episcopatum Mediolanensem assum-
 ptus, fama & crebro rumore Zenobianam
 excitis, in Florèntinam urbem Zenobii
 studio aduolauit: cui vera & singulari amicitia,
 & Christi glutino deuinctus est. Inde cum re-
 cto itinere ad Damasum, maximum Christiano-
 rum Pontificem, Ambrosius proficere cepisset,
 & vniuersæ ecclesie gratulans, quod Christi-
 ana religio tali viro, qualis Zenobius erat, esset
 ornata, mores illius & instituta, vitamque
 nem ei enarrauit. Cumque per dies, coram
 tificis fama eius magis incretueret, iussit
 sus ad se acciri virum. Qui sine mora iussu

S. Zenobius
 accitur à
 Damaso pò-
 tifice.

emperans, cum Ambrosio concitè ad eum pro-
 ceperat: à quo peramanter susceptus, & benignè
 meretur fuit. Cumq; plura multò indies & ma-
 iora, tum sanctitatis tum eruditionis, in eo com-
 periret exempla, quam fama detulerat, non mul-
 to post, renitentem ac diutius reluctantem, san-
 ctæ Romanæ Ecclesiæ, ac Sedis Apostolicæ diaco-
 num instituit, anno ætatis ipsius 38. & secundi
 anni Pontificatus sui principio. Ea dignitas, cal-
 caria quædam ac stimuli augendæ sanctitatis
 Zenobio fuere. Cum enim alios, moribus & san-
 ctimonia antè vicisset, seipsum in ea dignitate
 vixit. Quod etiam Dominus, manifestis miracu-
 lis per eum editis, ostendit. Nam die quadam ad
 ecclesiam S. Mariæ trans Tyberim, cum Damaso
 ibidem celebraturo contendens, à filio præfecti,
 qui fortè paralyticus lecto iacebat, protinùs ac-
 cersitur. A quo precum importunitate lacessitus,
 ac multis lachrymis exoratus, in orationem se
 pro eo dedit. Qua expleta, manu ægrotum cepit,
 signoque Crucis edito super ægroti corpore, sa-
 tum hilaremque leuauit.

*Fir Discon-
 sedis Apo-
 stolicæ.*

*Crucis si-
 gno, sanat
 paralyticu.*

Alio quoque tempore, cum in Orientis parti-
 bus pestilens hæresis cuiusdam nouæ contagio
 omnem pietatem depopularetur, ad illam pro-
 figandâ, missus à Pontifice Zenobius, Constanti-
 nopolim venit; vbi acerrimis disputationibus,
 & vitæ sanctimonia miraculorum virtute con-
 signata (nâ duos à demonibus miserabiliter ob-
 sessos, coram omni populo, sua oratione libera-
 uit) errorem ita repressit, vt nemo eam hæresim
 admodum asserere, per omnia tempora ausus fu-
 erit. Quibus ritè peractis, Romam reuersus est.
 Inter hæc à Theodoro Florétino Episcopo, vitæ mu-
 nere sanctissimè perfuncto, Zenobius ab omni-

*Demonia-
 cos duos sa-
 nat.*

UNIVERSITÄTS-
 BIBLIOTHEK
 PADERBORN

**Cōsecratur
Florentinus
Episcopus.**

*Forte. 70.

bus successor expetitur, & ciuibus importunè,
opportuneque vrgentibus, ab ipso Damaso Pon-
tificè, Florentinus Antistes consecratur, totius
que Tusciæ metropolitanus instituitur, anno or-
tatis suæ 41, ab Incarnatione Domini, trecentesi-
mo 76, * Damasi Pontificis anno fere 4, imperan-
tibus Valentiniano & Valente. Quo tempore,
seculum istud doctissimorum sanctissimorumque
virorum erat feracissimum. Igitur Zenobius hoc
munere antistitis, quamvis inuitus decoratus
cùm iam Româ Florentinam, commissum sibi
populum rectorus pergeret, fuit ab ipso Pon-
tificè nouo dono, duobus videlicet Sanctorum
corporibus Abdon & Sennen affectus. Qui
vir sanctus, quasi mutua inter se amicitia
turum posteris monumentum, magno cum stu-
dio assumpsit, & in maiori ecclesia, sancti videli-
cet Saluatoris, sub altari honorificè colloca-
uit. A Florentinis verò tanta læticia excepit
est, vt ab eius ingressu, plures dies festos solen-
nesque egerint. At sanctus Zenobius, quanto
magis à Domino exaltabatur, tãto studiosius se
ipsū deprimebat. Corpus lōga inedia, multis vi-
gilijs, assiduis orationibus, hispidis hirsutisq; ce-
licijs, maiori quã vnquã cōstigatione macerabat.
oēsque ecclesiæ suæ prouetus, præter cuiuslibet
suorūq; victū in Christi pauperes distribuerebat.

**Liberalitas
eius in pau-
peres.**

Vt autem animum à publicis curis & popu-
lari tumultu interdum vacuum, ad contempla-
tionis dulcedinem reuocaret, in quadam parua
ecclesia, Septentrionem versus, vitam pœnitenti-
mericã ducebat: vbi etiã nō rarò animã ambrosi-
o Florentino supplices ad Deum preces
dentem vidit. Nec mirum, cùm multis alijs

**Vider animã
S. Ambrosij,
orãtem pro
Florentinis.**

Zenobius,
precibus, &
signo Cru-
cis pellit
dæmones.

vbi aderant, coram vexillo Crucis se proterens
componit: vbi duabus admodum horis in ora-
tione expletis, surrexit, & iuuenis signo Crucis
benedicens, ab immani dæmonū furore libera-
uit. Illi verò sanitatem cōsecuti, vnā cum matre
totaque familia, saluari laquacro mundati, toto
se Christo in omni vitæ sanctitate consecraru-
nt.

Nec multo pōst tempore, mulier quædam
Gallica, illustri stemmate nata, Romam magni
comitatu cōtendens, rumore admirabilium Z-
nobij virtutum excita, ad eum, ex ipso itinere, in-
fendi studio diuertit. Cuius vitæ sanctissima mo-
ritis ædificata, vnicum suū filium, ex itinere in-
commodis debiliorem factum, viro Dei studio-
sè commendauit. Sed accidit vt is idem, ablatum
Zenobio, vitam cum morte permutaret. Quod
vt cognouit inelyta mulier, luctu lachrymâque
miserabiliter deformata, puerile cadaver ad po-
des viri sancti proiecit, orans & per omnes in-
rorationes obtestans, vt filium, vnicam familie
tius spem, præter omnium suorum mentem, se-
cum ex patria aduectum, sibi restitueret. Quam
quam se ab integro patriam visuram: sed in per-
petuo luctu & squallore ibidem se permutaturū
iuramento firmabat. Sanctus rei nouitate & mu-
liebri lamentatione attonitus, & matris lachry-
mantis gemitus, & depositi apud se pignoris in-
teritum miseratus, sacra Orientem versus, genua
deflexit, & oculis manibusque ad cælum suble-
uitatis, pias orando lachrymas fudit; formatoque
per caduere Crucis signo, puerum manu cepit
atque ab oratione surgens, illum pariter redi-
uum erexit.

Oratione, &
crucis signo
mortuū vi-
rū reddit.

Interim parentibus suis è corpore cōmigratis,
tibus, Zenobius possessiones hæreditarias pater-
næ

disfraxit, earumque prelia, mira benignitate,
 pauperes erogavit. Porro quas apud Pastinia-
 m, agri Florentini possessiones habebat, divi-
 cultui mancipavit: constructoque ibidem
 cenobio, duodenarium in eo monacho-
 num numerum instituit, qui septi claustris, vitam
 Abbate, cenobiticam ducebant. Sed nec il-
 licitacendum, quod quendam multos annos cœ-
 nœ, præ foribus templi mendicare solitum,
 crucis signo illustraverit, & cum lumine cor-
 poris, fidei lucē mirabiliter cōtulerit. Alio vero
 tempore, cum Ambrosianā ecclesiā sedulus pastor
 pararet, futius adolescentis cuiusdam nobi-
 litiam habuit. Quod cum studiosè declina-
 re vellet, civium corona præventus, non potuit.
 Sicigitur omnes conclamare cœperunt, ut con-
 clamati resuscitaret, qui peregrinæ mulieris filiū
 suū reddiderat. Sanctus autem, ut arrogantia
 vitare euitaret, negavit Gallicæ mulieris filiū
 suū meritis, sed matris fide, suscitatum esse. Quā
 illi excusationem, cum nullo pacto reciperent,
 sanctus eorum fide perspecta, se in orationem
 dedit. Quæ completa, pariter cum adolescente
 vivo & incolumi, non sine maximo omnium stu-
 pore surrexit.

Puer quidam, matris suæ viduæ vicinus, anno-
 rum quinque, in via iuxta cathedralem ecclesiā
 balnearis ludibūdus, à prætereunte aurigæ cur-
 ru miserabiliter oppressus, expiraverat. Quem
 matrem in cœlestissima mater ut rescivit, lamentabi-
 li planctu plorans, filium sustulit, pannisque in-
 volutum, beato Zenobio, per Eugenium diaconē
 offerendum curavit. Quem vir sanctus be-
 nigne suscipiens, multis cum precibus, Deo ob-
 tulit, qui solita misericordia seruum suum respi-
 ciens,

Cœnobium extruit.

Signo crucis cœcum curat.

Excitat defunctum.

Item alium a rota currus contritum.

ciens, puero integram sanitatem restituit, puer
sus ut nullum in eo læstionis vestigiū appareret.

His alijs que virtutibus & operibus sanctis
clarus Zenobius, de uera iam ætate, in mor-
bum incidit; quo indies magis magisque in-
sciente, tandem cum insigni sanctitatis signifi-
catione, è vita migravit, anno ætatis sue nonagesi-
mo; instauratæ verò salutis, quadragesimo
vigesimo quarto. Reliquit vir sanctissimus
uersæ ecclesiæ magnum sui desiderium, com-
tis lachrymis & insigni luctu coniunctum. Le-
pus fuit, ab electis Clericorum ipsius, arca-
bus conditum, & ad Ambrosianam ecclesiam
portatum, ubi multò ante locum sibi sepulchri
elegerat, & honorificentissimè in monumento
marmoreo decorum opere, illatum.

Post Zenobium verò, ad episcopalem cathedram,
Andreas ciuis Florétinus euectus fuit, qui
visis que in Ambrosiana ecclesia, ob Zenobii
rita à Domino fiebant miraculis, hunc honoris
primariæ Saluatoris ædi, potius deserendum
tuit. Itaque quinto præfulatus sui anno, hunc
viri sanctissimi, pontificum humeris impo-
nunt, qui magna cum populi celebritate, & magno
gaudio, ad maiore ecclesiã eos deportant. Et
aut dum quisque, pro viribus eos contingere
natur, pontifices tumultuantis populi conser-
sione, titubantes, cū sancto corpore cecidissent,
nisi arida quædam & antiqua vltimus, cuius
culo adhæterunt, illos sustentasset, quæ sacro
poris cōtactu, protinus floruit, & emortu-
to tempore vires recuperavit. Quæ cū in
deuoto populo, per frustra discerperetur,
tini ciues, in perpetuam tantæ rei memoriam
moream cum Cruce, eodem in loco, colunt.

Moritur vir
sanctissimus,
qui fuit
Theodosij
Imperat. an-
nus 17.

Transfertur
corpus eius.

Insigne mi-
raculum.

eruntque in hodiernum vsq; diem permanens, omnibus tam præclari miraculi virtutem claritatem facit.

Adiuti igitur episcopi, resumptis viribus, corpus sanctissimum ad ecclesiam detulerunt, ibidemque in quadam cataumba honorificè collocarunt. Ad quod cum plures diuersis oppressi languoribus, pro obtinenda salute confluerent, inter alios, puer quidam à dæmone miserabiliter obsessus, nulla via vel modo, ingressum in ecclesiam inuenire poterat. Nam hic cum olim febribus laboraret, & ob contractam sitim, matri nocturno potissimum tempore, poculum offerenti, inopes molestias adferret, illa tandem fessa, & somno oppressa, cum iterum à puero excitaretur, indignati animo, poculum cum dira hac deprecatione tradidit, dicens; Vnà cum hoc diabolum habet, quod nec minus secutum est. Mox enim malignus præstò adfuit, qui saeva adedò crudelitate cum tragicauit, vt vix vllis vinculis constringi, remedio verò nullo liberari potuerit. Tandem pro quorundam precibus & ieiunijs adiutus adiutus ad S Zenobij monumentum inuenit, vbi à matris hospite, non sine adstantium horrore, tandem liberatus fuit.

Vide imprecationem matris in filium.

Miracula ad sepulchrum eius.

ALDELMI*, EPISCOPI SCHIREBURGENSIS, ex ea qua est apud Surium, cuius etiam Beda præclare meminuit Eccles. hist. Angl. l. 5. c. 19. Excessit ex hac vita anno Domini 709.

*Althelmi C. Bar. tom. 3. Annal.

B. Eatus Aldelmus splendissimo Anglorum stemmate, & regia profapia ortus, patrem habuit Kentenum, Inæ, Occidentalium Saxorum regis fratrem germanum. Qui post matris mortem, quatuordecim annos, liberalium disciplinarum

27. Maij. Patria & parentes eius.